

L'ESFORÇ DOBLE

GUIDA ALZINA

—MARGARIDA ALZINA i CAMPS—

(Barcelona, 1946 – Alella, 2000).

Un fet curiós afirmat a *Els poetes del Maresme, del segle XVI a l'any 2000* (2019) i que de nou sorgeix conversant amb Cristina Xatart, filla de Margarida Alzina i Camps —coneguda com a Guida Alzina—, és que la poeta va compondre “Ales de plata”, la lletra de l'himne d'Alella. De mare guixolenca, pare menorquí i barcelonina fins al 1992, aquest poble de la Maresma, on va viure la seva maduresa, i la localitat de Sant Feliu de Guíxols, on passava els estius, van esdevenir per a Guida Alzina indrets que apreciava i sentia seus. —També tenia una connexió especial amb Menorca, a l'illa les Guides són les Margarides. Sempre deia: “tinc el cap aquí i el cor allà”— afegeix Xatart.

Dedicada professionalment a l'ensenyament, tot i que en algun moment amb incursions en l'assessorament financer, la constant en Guida Alzina no era altre que l'interès per la literatura, convertit en creació poètica als anys vuitanta i noranta amb sis reculls publicats: *Anhels i petites rimes* (AHE, 1983), *Bocins de silenci* (Neoforma, 1984), *Poemes entre els dits* (Estudi d'en llop, 1987), *Niu d'escuma* (Estudi d'en llop, 1988), *Calidoscopi* (Columna, 1992) i *Dicotomia amb blaus* (Columna, 1998). Els vincles amb el món literari comencen a la Cova del Drac de Barcelona, unes reunions setmanals del grup Poesia Viva sorgit de *Ràdio 4* i liderat per Josep Colet; entitat que aplegava a un gran nombre de socis, la majoria dones, amb l'objectiu de cultivar i difondre poesia en català.

—Tenia moltes inquietuds i molta ànsia per aprendre. Tantes nits a la Cova, tantes nits escrivint per treure i transmetre el que duia a dins, per dir les coses ben dites! Crec que per això va editar tants llibres en tan poc temps, d'alguna manera va trobar l'ajuda que necessitava, en Josep Colet i les poetes del Poesia Viva van ser importants per a ella, es llegien i aprenien les unes de les altres. Hi havia un ambient potent. Després, a Sant Feliu, pel passeig coincidia amb Joan Brossa o Margarita Wirsing, quedaven per fer petar la xerrada, eren discussions prou animades!

Membre de l'AELC i d'Òmnium Cultural, Cristina Xatart descriu a Guida Alzina com una persona reivindicativa des de jove. —La meva mare era veïna d'en Salvador Puig Antich, l'execució la va tocar de prop— apunta mentre parla del compromís vers la defensa de la llengua i del país, a més de la lluita a l'hora d'aconseguir realitzar-se fora de les obligacions familiars o socials. —Mestra, casada i mare, es queixava de les limitacions. Volia el seu espai per escriure. Al grup de la Cova s'hi sentia integrada, veia que no empenyia sola. Les dones havien de fer un esforç doble— remarca; —o triple— advertim. La recorda de nit, tancada al despatx de matinada amb llapis i goma a la mà aprofitant el silenci de casa, envoltada de trossos de paper plens d'idees que recol·lectava durant el dia.

Els guardons van ajudar-la. L'accèssit a la Flor Natural dels Jocs Florals de la Casa de Menorca el 1978, guanyar els Premis Literaris de Primavera de l'Ateneu de Montserrat en la modalitat de poesia el 1980 o l'obtenció de l'Hèlix de Plata pel poema musicat “Vaixell de paper” al Festival de la Cançó Marinera de Palamós el 1989. Tanmateix, Cristina Xatart emfatitza: —Els reconeixements estaven bé, però anar publicant comportava reptes perquè al principi els re-

culls se'ls pagava ella. No s'espantava pas, tirava endavant costés el que costés.

—Expressar-se era una necessitat.

—Sí, expressar-se i arribar a la gent, comunicar. Mostrava el seu fer perquè s'entengués el que sentia, quan la llegeixes et trambalsa perquè és entenedor.

A banda de les col·laboracions en revistes i al setmanari *Àncora*, Guida Alzina va formar part del jurat de la primera edició del Maria Oleari el 1997, guardó de poesia dels Premis Literaris d'Allella. L'any 2001 el consistori incorpora el Premi Allella a Guida Alzina de relats curts en memòria de l'autora que, en la seva darrera etapa, es dedica als llibres infantils acompanyada de la il·lustradora Consol Escarrà. —Li agradava explicar històries. *Sobrevolant Gaudí* va portar-li feina i viatges. L'edició inicial va sortir en dos volums (Cyan, 1990) i la segona, enquadernada en rústica, es va traduir a força idiomes (Experiencia, 2002). Als contes i a la poesia hi ha una imaginació compartida.

Homenatjada pòstumament a Sant Feliu de Guíxols i a Allella, on un carrer duu el seu nom al costat dels de Maria Oleari i Mercè Giralt, tots tres al veïnat del Sot del Marquès. Autora inclosa al volum *Poemes de la vinya i del vi. DO Allella vins mil·lenaris* (2003), a la bibliografia d'*El Maresme en vers* (2013) i a *Els poetes del Maresme, del segle XVI a l'any 2000* (2019).

Mostra poètica de Guida Alzina:

És així de senzill

Perquè escric el que penso
m'estavello un cop i un altre cop
sobre taules llepades.
Sabeu? El color de les meves paraules
és clar i transparent.

Perquè escric el que sento
m'escorcollo les butxaques
davant les mirades incrèdules
i els meus secrets són vostres.
Sabeu? És així de senzill.

De *Calidoscopi*, p. 49.

La taula

La música d'un paper blanc
fa tremolar el pensament,
em gemega el llapis a les mans
i s'estimba el fil de la sortida.
La taula esdevé rialla sarcàstica
i amenaça el temps que no tinc.
L'ansia obre camí
davant el no-res
que ja comença a fer-se insostenible.
La llum blavosa juga
amb pampallugues sinuoses

esborrant tot projecte.
És com si una cortina golafre
em mengés la memòria.
És com caure en el clot
d'una mort tèbia.

De *Calidoscopi*, p. 55.

Joc de jocs

Inventes cronologies més enllà del temps
palpant la cabellera de l'abans i el després
com un joc amb lenta rotació de permanència
a partir de «l'instant zero» o el primer Big Bang.
Invertim mentalment l'expansió de l'univers
tots i cadascú, rere la nostra pròpia història.
Astrofísics casolans del caos de la vida!

Camins perduts, retrobats, perquè viure no és córrer
cap a un futur que s'allunya, ni sentir enyorança
d'un passat imaginari, és l'esplendor
que bufa insistent de diumenge a diumenge,
d'un trèmul petó a la donació absoluta,
de la molsa dels teus ulls a la pell de l'onada,
ritme solemne del Vltava fos en un poema.

Joc de jocs avui i demà en un raig de llum.
Joc de jocs.

La vida.

De *Dicotomia amb blaus*, p. 28.

Dicotomia amb blaus

Dicotomia amb blaus és el meu viure.
El meu cel, l'infern o el purgatori.
Impressió estranya i inevitable
de vaixells ancorats al firmament,
d'onades corrosives i punyents,
ombres, núvols, pluja, vent, boira espessa.
Crepuscle indefinit i misteriós.
(Matí o vespre. Alba o foscant.)

Entra, si pots, dins el secret i jutja
les tonalitats i el ritme de l'aigua
des de la claror d'aquests versos.

De *Dicotomia amb blaus*, p. 38.

EL PÒSIT

LOLA CASAS i PEÑA

(Mataró, 1951).

Quaranta anys exercint de mestra, més de seixanta llibres publicats. Lola Casas ens espera al cafè-llibreria prop de la Biblioteca Pompeu Fabra de Mataró on hem quedat per esmorzar. En entrar, saluda a tothom i seiem a una taula a tocar de la porta. És prou coneguda al barri, però no només, nens i nenes d'arreu dels Països Catalans han crescut llegint els seus versos. —Tot va començar a l'escola— explica. No podia ser d'altra manera. Dels poemes que preparava per als seus alumnes del col·legi públic Camí del Mig va decidir compilar-ne un recull i així, l'any 2001, començava aventura literària amb *Retalls poètics* (Abadia de Montserrat) fent tàndem amb els dibuixos de Gustavo Roldán.

—Com més obra publicada tens, més difícil és veure el perquè de tot plegat, però vas pensant que potser sí que et coneix més gent de la que creus, no només quatre mestres i un grapat de nens. La poesia és una manera de fer-los relacionar amb la realitat, amb l'entorn, no cal anar lluny; fer-los aturar, observar, reflexionar sobre el que veuen. La base és parar atenció. La poesia, agafada per un mestre, pot servir per a molt!

Lola Casas té escrits sobre tantes temàtiques que possiblement seria més senzill preguntar sobre allò que encara no ha transformat en vers, si és que queda pas res. *Des de la finestra* (Baula, 2002), *Bestioles amagades* (El Cep i la Nansa, 2017), *Comerç de poemes, poemes de comerç* (La Galera, 2018) o *Big Bang* (Barcanova, 2018) en són només una petita mostra;

aventures amb *Anem de colònies* (Baula, 2006) o tradicions a *Visca la mona de Pasqua!* (Pastisseria Uñó, 2011), també sèries com la dedicada als colors, que inclou *Groc* (Abadia de Montserrat, 2008).

Malgrat el reguitzell de llibres dels quals n'és autora, per a Casas no tot és publicar. Desenvolupa projectes a centres educatius, especialment de la Maresma, imparteix formacions per a docents i coordina trobades de joves lectors. Mentre conversem confessa que fa relativament poc va prendre una decisió des de la seva doble tasca com a divulgadora i poeta: —Ja n'estic tipa de rimar. Penso que els nanos no es poden acostumar al fet que la poesia sempre sigui rimada perquè si no, estan tan pendants del so que desapareix el contingut. Vas a les escoles i només sents “lalalala-lalalala, Lola Casas”, i no pot ser— assegura divertida, fent cantarella i movent el cap a banda i banda.

—Creus que la poesia es treballa prou?— preguntem.

—Quan creixen no es fa transició, la poesia queda aparçada, només es treballa quan surt al llibre de text. Llavors arriben a secundària i els fan fer mètrica... l'hi agafen una mania!

Gran entesa en Roald Dahl, la mateixa imaginació i empenya que ara l'impulsen a seguir activa —No he deixat mai de ser mestra, l'esperit no es perd!— a finals dels anys vuitanta la van dur a conèixer l'escriptor gal·lès arran d'unes tasques escolars que va decidir portar fins a la seva llar de Great Missenden, a Buckinghamshire. De l'experiència, l'intercanvi epistolar amb els estudiants i la fascinació per les obres de Dahl, en sorgia la guia de lectura *Tot Dahl* (La Galera, 2008). De fet, l'impuls de la lectura en general i de la lectura en veu alta en concret, amb temps i molt rodatge s'han convertit en els seus estendards, es-

sent força crítica amb els concursos que en promouen la competitivitat.

—Recomano als adults començar el dia llegint en veu alta. Els nens veuen un model, segueixen la història, és un bàlsam... un poema és un conte curt, com una capseta fàcilment digerible si pares o àvies la venen bé, són hàbits que tenen pòsit— assegura convençuda. Entre les prestatgeries del local, que són ben plenes de llibres, una postal de la Institució de les Lletres Catalanes ens ha cridat l'atenció: “Capsetes de somnis / amb trossets de vida”, recitem amb un “Lola Casas” final, tot fent broma.

—Exacte, a més la poesia és democràtica, la poden llegir nens amb nivells de lectura molt diferents. *Ulls de merla* (El Cep i la Nansa, 2019) n'és un bon exemple. A poc a poc descobreixen, entenen. El llibre incorpora un glossari de conceptes per poder-hi aprofundir.

Sorgit d'un passeig matinal pel barri del Pla d'en Boet, a *Ulls de merla* l'autora converteix la quotidianitat en una publicació plena de possibilitats dins i fora de l'aula acompanyada per les creacions visuals de Gibet Ramon. Després d'elaborar projectes braç a braç amb una llarga llista d'il·lustradors on destaquen noms com Mercè Canals o Cristina Losantos, Lola Casas segueix escrivint però també prepara novetats que transcendeixen el paper per transformar-se en idees discogràfiques. Poesia i oralitat feta música. El futur pòsit esdevé transversal.

Inclusa a la bibliografia d'*El Maresme en vers* (2013), d'entre l'extens llistat de títols, Casas remarca: *Poemes i cançons de les quatre estacions*, il·lustracions de Linhart (Abadia de Montserrat, 2003); *Bestiari: poemes i cançons*, il·lustracions de Sergio Mora (Abadia de Montserrat, 2004); *Poemes de cada dia*, il·lustracions de Tàssies (Baula, 2004); *Com*

ho acabes?, il·lustracions de Pere Cabaret (Edebé, 2005); *Poemes petits*, il·lustracions de Gustavo Roldán (Abadia de Montserrat, 2006); *Música i poemes per a petits monstres*, il·lustracions de Mercè Canals (Abadia de Montserrat, 2007); *Nit*, il·lustracions de Gustavo Roldán (Abadia de Montserrat, 2007); *Ernest*, il·lustracions de Gusti (Serres, 2007); *Rodolins*, il·lustracions de Pere Cabaret (Fil d'aram, 2010); *Animalades de paper*, il·lustracions de Pere Cabaret (El Cep i la Nansa, 2011); *Nyam-Nyam*, il·lustracions de Gustavo Roldán (Castellnou, 2011); *Poemes per...*, il·lustracions de Marta Gimeno (La Galera, 2015); *Al cel cabretes*, il·lustracions de Mercè Galí (Barcanova, 2016); *Mentides*, il·lustracions de Cristina Losantos (El Cep i la Nansa, 2017) i *Temps de fred. Temps de calor*, il·lustracions de Gibet Ramon (Mediterrània, 2020).

Mostra poètica de Lola Casas:

Soroll

Has vist, Berta,
com voleien les fulles?
El vent de tardor els dóna ales
i les allunya.
Però nosaltres juguem a atrapar-les
i fan crec-crec sota les sabates.
Quin joc més divertit!
Sembla que caminem sobre un llit
de galetes torrades!

De *Verd*, p. 39.

Afirmació

Veritat científica:
el cel (infinit)
no és blau,
és negre.

Veritat d'esperança:
el cel (immediat)
el veig blau,
perquè l'atmosfera,
(encara!)
és viva i propera.

De *Blau*, p. 29.

Futur
(homentage a Brossa)

ABCDari
ABCDara
ABCDemà
ABCDahir
Has vist, mare?
Ara, ja sé llegir!

De *Retalls poètics*, p. 50.

La merla mira la lluna,
la meva lluna i la seva,
de totes dues, la lluna,
somrient i tintada bruna,
i, tot d'una,
dues, tres, quatre, cinc...
més amunt, ja la tinc!

D'Ulls de merla, p. 32.

Estiu

Entre pedres antigues
i còdols arrodonits pel pas del temps,
la riera amiga canta una cançó serena i poc profunda.
Els joncars amaguen tresors xics
(capgrossos, peixets, sabaters...)
allà, un espiadimonis de volar raspant
ressegueix rondinant la riba
mentre una papallona d'ales sinuoses
passeja el seu temps de vida fràgil
i de durada efímera.
L'aire és tebi, fill de temps d'estiu.
Els arbres
(verns, salzes, freixes, àlbers...)
estenen arrels i branques vers les aigües manses.
La tarda, encara llarga, aprofita el final d'agost.

Poema inèdit.

LA JUGADA A TOT O RE

TERESA D'ARENYS

—MARIA TERESA BERTRAN ROSSELL—

(Arenys de Mar, 1952).

Quedem després d'una nit de pluges torrencials i riera-
des severes. Conduir per Arenys de Mar no és pas fàcil, els
aiguats han omplert els carrers de fang, de restes de la des-
trossa. Bombers i veïns s'afanyen a buidar garatges inundats
a tocar de l'N-II. Quan arribem a la casa de color de terra del
carrer de la Torre ningú no obre la porta. Esperem. Tornem
a picar al timbre. Teresa d'Arenys apareix calçada amb botes
impermeables i un menjador capgirat és el resultat d'una
llarga matinada de corredisses. L'aigua, indomable, sempre
troba camins.

Premi Crítica Serra d'Or de Poesia 2018 per *Obra poètica
1973-2015* (Vitel·la, 2017), recull que representa el com-
pendi de tot un recorregut literari, però també vital, des de
les seves lluites i trànsits, Teresa d'Arenys comença la conver-
sa perfilant arrels: —Vaig mamar la llengua al pit de la mare,
l'amor a la llengua envoltava el meu bressol. No que fos pri-
vilegiada, no. A mitjan segle passat i sota dictadura espanyo-
la, a la majoria de llars catalanes per humils que fossin es
valorava la llengua pròpia, la poesia i el saber enraonar. Una
resistència pacífica enfront de la barbàrie. A la universitat,
encara en vida del dictador, jo venia d'un "preu" de ciències i
vencent la meua tirada a la Química i la Medicina vaig tom-
bar, per la mateixa actitud resistent, cap a Lletres i Filologia
Catalana, l'únic Departament llavors "sense sortides".

Aor, Premi Amadeu Oller el 1976, marca l'inici de la tra-
jectòria poètica de Teresa d'Arenys, primera dona a guanyar

el certamen. Presentada al guardó a través d'un company de la facultat, el que inicialment era un sobrenom va acabar esdevenint el seu nom de ploma. Quan va rebre la notícia era a Horta de Sant Joan, a la Terra Alta, on va viure deu anys austers, en plena natura. —Els sonets reunits sota la forma medieval *Aor* (“adoro”) van ser-me antídoto en la dispersió de la meva primera *saison en enfer* del 1974. La lectura de Lull i de March m'orientava. Arran de la crisi havia fugit de l'urbs amb qui seria el meu home tota la vida, el pintor Enric Maass, l'element més jove del grup avantguardista Cicle d'Art d'Avui. Els meus versos i la seva pintura deuen molt als anys viscuts entre la precarietat i la bellesa en aquella arcàdia.

—A causa de la rellevància pública, de la repercussió mediàtica i social, apareix un segon conflicte que configura *Murmuris*, llibre no publicat per l'editorial El Mall fins al 1986 en un volum on precisament es reedita *Aor*— fem memòria.

—A vint-i-set anys no acceptava la vocació. La Maria Teresa, rebel per natura, es resistia a la fama d'aquella Teresa d'Arenys que se li imposava. *Murmuris* és un encontre de les dues veus, més ben dit, una “jugada a tot o re”, manllevo Riba, del meu ésser civil amb la meva ànima.

Entretant, esdevé Premi de Poesia la Selva del Camp 1977 per *Versos de vi novell*, poemes escrits a Horta de Sant Joan que s'editen el 2009 a Arola. Els d'*Onada* (Quaderns de la Font del Cargol, 1980) són els següents, abans de tornar a mar el 1984. —*Onada* és un petit recull dedicat a un amic canetenc desaparegut en el mar la nit de Reis de 1977. En Valerià Pujol, un altre amic malaguanyat, m'acuitava per publicar-lo a la Font del Cargol que dirigia i hi vaig incloure fragments en prosa que més endavant he suprimit. D'aquí que en l'edició de l'*Obra poètica 1973-2015* el re-

cull d'*Onada* figuri com un poema més de les *Esteles íntimes*, que arriben al 2015. Aquestes esteles, o poemes funeraris, també haurien d'incloure les versions dels quatre rèquiems rilkeans, si bé en l'edició per error les precedeixen—afegeix referint-se a la traducció *Dos rèquiems* de R.M. Rilke (*Els Marges*, 1997), que van convertir-se en *Els Rèquiems complets de R. M. Rilke* (Arola, 2012).

—De fet els anys noranta són prou prolífics, prepares *La requesta i el refús* (l'Aixernador, 1996) i *Tuareg. Cants d'amor i de guerra de l'Ahaggar* (Angle 1999), V Premi de Reconeixement a la Creació Poètica Cadaqués a Quima Jaume.

—Un altre aclariment editorial: *La requesta i el refús* de 1996 és sols un opuscle, un esbós del primer dels *Cants de l'Ahaggar* de 1999. Prolífics, els anys noranta? Potser sí, la confecció dels *Cants* paral·lela a la dels *Rèquiems* i a la d'una novel·la llarga... De tota manera, els trobadors recalquen que l'ofici està en el llimar i el polir... és a dir, en el restar, no en el sumar. “N'hi ha que no se saben estar d'escriure massa”, deia el novel·lista Ferran de Pol.

El darrer aplec de Teresa d'Arenys és *Hores* (Pons-Ribot, 2007), escrit de 2005 a 2006 i onze anys després, finalment, arriba l'*Obra poètica 1973-2015* (Vitel·la, 2017), reconeixement tardà que fa visibles els *Pensaments simples* de 1985, publicats parcialment a la revista *Rels* el 2006. Nogensmenys, en prosa destaquen *El quadern d'Agnès Solà* (Angle, 2001) i *Epístola a un amic mort* (Pons-Ribot, 2013). Durant quatre dècades ha format part de múltiples publicacions poètiques col·lectives, a casa nostra i a l'estranger. Una de les primeres ben vinculada al territori, la *Primera antologia de poetes del Maresme* (Robrenyo, 1979). No podem evitar preguntar la seva opinió entorn del projecte que ens ocupa: *Dones poetes de la Maresma*. El títol és una clara referència a les seves

observacions sobre el topònim masculinitzat de la comarca presents a *Les rieres del vers: un viatge a través de la poesia del Maresme* (2018) i als seus propis versos: “És la maresma un oblit de sirenes / que escampa un cant de silenci absolut”.

—Em decanto per la Maresma com el professor-poeta, fill de Canet de Mar, Joan Alegret. Crec que també ho defensava el poeta Espriu. Qui diu “un maresme”? I ara escampem “maresmenc” calcant l’espanyol “marismeño”. Segons l’arenycenc J. M. Pons Guri, el nom actual de la comarca va ser fruit d’un divertiment entre erudits que va transcendir malgrat ells. L’eminent historiador reivindicava “Marina de la Selva” per a les terres costaneres d’Arenys a Blanes. De l’actual “Baix Maresme” se’n deia simplement “Marina”, encara hi ha qui ho diu.

—Poetes o poetesses?— demanem.

—El denominatiu “dones poetes” implica un equivalent gramatical “homes poetes”, que podria generar “antologia d’homes poetes” i més singularitats absurdes. Personalment m’identifico amb “poetessa”, un femení històric legítim. Pel que fa al vostre llibre, hauria estat més equitatiu reeditar *Els poetes del Maresme, del segle XVI a l’any 2000* (2019) amb els noms que ara s’hi puguin afegir, de qualsevol sexe. És de doldre que el feminisme sovint confongui reivindicació i exclusió.

La valoració de Teresa d’Arenys ens fa reflexionar, sens dubte elaborar aquest llibre genera debats que no volem amagar. Tanquem l’entrevista descobrint projectes futurs com *Arbre o mai*, poemes irreverents sobre el suïcidi, i tractem l’aïllament, les temporades de viure fora del món que moltes vegades exigeixen els processos creatius. —Presca per la poesia, presa per la vida interior— concreta. —Val a dir que la de fora, la “normal”, ja d’infant la sentia una vida a

mitges, “on les coses no acaben de ser reals del tot” — assegura citant Rilke.

A banda de les esmentades, on participa, consta a la *Nova antologia de poetes del Maresme* (Quaderns de la Font del Cargol, 23, Oikos-Tau, 1983), *Contemporànies. Antologia de poetes dels Països Catalans* (1999), *Paisatge emergent. Trenta poetes catalanes del segle XX* (1999), *SET* (Pont del Petroli, 2000), *Poemes de la vinya i del vi. DO Alella vins mil·lenaris* (2003), *El Maresme en vers* (2013), *Poetes del Maresme, deu anys d'Espais de Poesia* (Vibop - Ajuntament d'Alella, 2017) o *Mig segle de Poesia Catalana: del Maig del 68 al 2018* (Edicions Proa, 2018). Els seus poemes han estat traduïts a l'anglès, el francès, el rus, l'italià, el romanès i el coreà.

Mostra poètica de Teresa d'Arenys:

Xuclador

S'ajeu l'estiu damunt les valls serenes,
la calma besa el mar i ell resta mut,
la boira riu, les barques s'han perdut
per una llarga processó d'ofrenes.

És la maresma un oblit de sirenes
que escampa un cant de silenci absolut;
se'ns fa present tot l'amor que hem viscut
i tot l'horror. No vull saber on em menes

sempre que vinc amb tu pels molls obscurs.
Juguem-nos, doncs, la ment enllà dels murs
quotidians. No en vull saber la paga.

Nua, si cal, em dono al fred més cru.
I a tu, mar negra, et reconec si em vaga
perquè has nascut de mi, i jo de tu.

De *Versos de vi novell, Obra poètica 1973-2015*, p. 67.

XI

Captiva que em té, inclement, i a tots els incerts em dóna,
ve que convida a dansar sobre l'espasa de l'ona:
“Vaig i vinc —fa— com l'aiguat. Si no plou, qui se n'adona?
(prou en terra retornem sempre més per poca estona)”.

Rodolarem més avall, fora verals de tenora,
fins a recular molt lluny i sense moure'ns alhora.
Quin altre dard ferirà l'ocell que no s'enamora?
A qui anàvem a besar? I, pertot, qui és que plora?

Diria moix o nadó, serpent o cosa de témer...
aturar-se arran de ser, i restar cega en l'espera,
i saber-se a frec d'horror, i sentir-se més extrema...

No trio d'entre el nocturn cap astre ni cap verema,
l'estimball encisador vol tres passes endarrere...
I em cal ignorar des d'on vinc a peu, petjant qui era.

De *Murmuris, Obra poètica 1973-2015*, p. 104.

Mai

Ara ja no ho sabré, no sabré mai
si hi havia cap busca marcant hores
en el temps aturat. Dos quarts de mai.
I en obrir els ulls, perduda en uns afores

entre l'ésser i el son, sols una veu
dient "he donat hora al seu rellotge,
senyora, ai!, que la vida té un preu,
i una cabuda l'espai que ens allotja".

Així, ja no sabré mai quin instant
va esborrar el foc, l'aigua, la terra, l'aire.
Dos quarts d'enlloc, i sentir-me estadant
d'un habitacle que no em pertany gaire

però vaig, pam a pam, reconeixent...
Cos del meu cos, que m'atreu dolçament.

D'Hores, Obra poètica 1973-2015, p. 119.

Opòsit

A Miquel DescLOT, pel seu Petrarca

Entre els ocells potser un ocell hi hauria
que, com el diagnòstic al malalt
llevant-li la incertesa li fa el mal
més sofridor, per què —t'explicaria—

l'estiu et glaça el cor, l'hivern la sang
t'arroentà, les nits duren de dia...
Potser, també et diria qui collia
a punta d'alba el rou que ara en estanc

recipient estotja...

Ocells sabeu?
quan en l'eclipsi de Sol tots calleu
sembla que us absenteu per no tornar;

que ja no ens hagi de despertar més
el vers més dolç i més pervers de fa
centúries: “Si no Amor, què és...?”

D'Hores, Obra poètica 1973-2015, p. 129.